

Însingurare

Adrian Erbiceanu

Păduri cețoase-mi cresc mereu în cale
Parcă strângând la veștedul lor sân
Țărâna-n care timpul mă prăvale
În colț de văgăună să rămân

Singur cu mine doar... ca o părere
În care mor știutele cărări...
Mi-e gândul ostenit, vorba - tăcere,
Și-mi sunt povara vechii întrebări

Când rătăcesc pe vârfuri lunecoase
În gravă cumpănire... zări de fum
Mă-nvăluie în giulgi, nesățioase...
Bat marginile și mă sting precum

Sub rece ploaie vetrele se sting...
Zilele-mi sunt niște ravene seci,
Barba îmi crește, tristețe mă ning...
Ce nebunie te-a făcut să pleci?

(Din vol.: De la Anna la Caiafa)